

— Абе що щатъ пѣтли тука срѣдъ нивята? — отговорилъ уплашено Глупчо.

— Трѣбва да е моето пѣтленце, дето се загуби днесъ на пазаря. По гласа го познавамъ. Сигурно се е покачило на нѣкоя круша край пжтя и пѣе.

— Ами! — настоялъ Глупчо. — Азъ не съмъ чулъ нищо. Тебе ти се е причуло.

— Може.

Като повѣрвѣли още малко, селянинътъ пакъ изкуригаль. Пѣтлето му отговорило.

— Яаа! Каква е тая птица, дето пѣе въ пазвата ти, бе?

— Каква птица? — разтрепераль се Глупчо. Нищо нѣма въ пазвата ми. Ами май пѣтлитѣ пропѣха.

— Абе що щатъ пѣтли тука срѣдъ нивята! — престорилъ се на очуденъ селянинътъ.

— Сигурно е твоеето пѣтленце, дето се загуби днесъ на пазаря. Покачило се е на нѣкоя круша и пѣе.

— Може. Слизай тогава, та да те яхна азъ.

Яхналъ го селянинътъ. Тръгналъ Глупчо. Колкото бърза, по бърза. Започналъ най-сетне да тича.